

SVOBODNA SLOVENIJA

AÑO XXXVI (30)
Štev. (No.) 35

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES
1. septembra 1977

Važnost Taiwana

Potovanje severnoameriškega zunanjega ministra Vanceja v Peking, ki je bilo prvi uradni ameriško-kitajski stik po dvajset mesecih odmora, je bilo sicer dogodek mednarodnega značaja, ni pa trenutno v odnosih med ZDA in Kitajsko ničesar spremenilo. V Beli hiši so označili potovanje za „preiskovalno“, kako in kdaj bi bilo možno vzpostaviti redne diplomatske stike med Washingtonom in Pekingom, stike, ki jih sedaj vzdržujejo samo preko tkim. „zveznih komisij“, medtem ko so v Pekingu Vanceju ponavljali, da je glavna ovira za redne kitajsko-ameriške odnose ameriška zaščita otoka Taiwana in na njem „vgnezdene Čangkajskove klike.“

V minulih dvajsetih mesecih, odkar je bil zadnji severnoameriški visoki funkcionar v Pekingu, se je prav v Pekingu marsikaj zgodilo in spremenilo. Vsemogočni vladni predsednik Čuenlaj, ki je prvi po komunističnem zavzetju Kitajske leta 1949, navezal stike z ZDA, je umrl. Maocetung je vrgel svojega že izbrane naslednika Hsiaopinga in ga nadomestil s kompromisnim kandidatom Huajem. Štiri mesece pozneje je umrl tudi Maocetung in lanskega oktobra so iz partije izgnali tkim. radikale, med njimi Maocetungovo ženo. Hsiaopinga je bila vrnjena čast in oblast, prav tako je na predsedniški stolček sedel Hua.

Medtem je v ZDA izgubil na volitvah Ford in zasedel Belo hišo Carter, ki je tudi v ameriški zunanji politiki marsikaj spremenil. Kljub temu pa v ameriško-kitajskih odnosih ni prišlo do nobenih sprememb.

V tem dejstvu opazovalci vidijo tesno povezanost interesov obeh velikanov, ZDA na ameriški celine ter Kitajske v Aziji. Ta povezanost interesov sloni na skupnem strahu pred ZSSR ter na skupni želji in naporih preprečiti Moskvi nadaljnje širjenje vpliva v tkim. tretjem svetu na sploh in v Aziji posebej. V tkim. kulturnih revolucijah na Kitajskem in v drugih bojih za oblast v Pekingu niso nikdar ne eni ne drugi kitajski partiji napadali ZDA, temveč samo, eni v večji, drugi v manjši meri, Moskvo.

Čuenlajev namen je bil ustvariti vsaj rahlo povezavo med Kitajsko, Japonsko in ZDA, ki naj bi s svojo kombinirano vojaško silo služila za ravnotežje proti sovjetski vojaški sili v Aziji in bila istočasno ovira za sovjetski napad na Kitajsko, v katerega so Kitajci prepričani, da bo nekega dne prišel. Ta namen ohranja tudi sedanja kitajska vlada, dasi ni Kitajska nikdar imela namena podpisati z Japonsko in ZDA prave obrambne pogodbe.

Nova kitajska vlada je že začela z dolgoročnim programom modernizacije kitajskih oboroženih sil, vzporedno z modernizacijo kitajske ekonomije in industrije. To bo zahtevalo večjo ekspanzijo trgovanja z Zahodom, zlasti glede nabave modernega orožja, dasi bo Kitajska trenutno kupovala orožje kjer koli na Zahodu, samo v ZDA ne in to zaradi zanjo nerešenega problema Taiwana.

Ameriški zunanji minister Vance je s Huejem govoril o vprašanju Taiwana, toda Hue je vztrajno zahteval, da mora Amerika „prenehati priznavati Taiwan kot svojega zaveznika“, predno bo Peking pripravljen vzpostaviti redne diplomatske stike z Washingtonom in direktno trgovati z ZDA. Indirektno pa Peking že dolgo trguje z ZDA, ko ameriško orožje in druge ameriške surovine ter produkte dobiva preko drugih zahodnih držav. Carterjeva vlada pa glede Taiwana zaenkrat še ne bo mogla ničesar ukreniti, ker sedi v ameriškem kongresu še vedno dovolj močna skupina kongresnikov, ki nečejo pristati na izgubo tako strateškega otoka kakor je Taiwan.

V zakulisju ameriške zunanje politike pripravljajo kompromisno formulo, ki bi morda bila sprejemljiva tako za

NOVICE IZ DOMOVINE

Zelo željni smo novic od doma. Vsaka nas zanima, dobra ali slaba. Enih se veselimo, drugih smo žalostni. To je znak, da je naša zveza z domovino še vedno živa in trdna, ne le z našimi domačimi, ampak z vsem, kar se tam dogaja.

Marsikaj veselega slišimo in zvemo. Pišejo nam naši dragi, pripovedujejo nam rojaki, ki so šli pogledat domače kraje po skoro tridesetih letih, govorijo z onimi, ki so od doma prišli pogledat, kje smo mi in kako živimo. Vsi nam vedo povedati, da je danes Slovenija tako spremenjena, da je skoro ni mogoče več spoznati. Ljubljana ni več velika vas, ampak velemesto, natrpno z avtomobili in našpikano s stolpnici. Hiše, vile in vikendi rastejo kot gobe po celi deželi. Higijena in stanovanjska kultura so enake, kakor v kulturnih deželah. Moderne pridobitve pomagajo lajšati in poenostavljati težko delo v gospodinjstvu in gospodarstvu s celo vrsto strojev, ki jih včasih nismo poznali. Radio in televizija prinašata novice, zabavo in rdečo ideologijo do zadnje gorske vasi. I. t. d. Bogu bodi hvala za vse dobro, kar naši rojaki doma imajo. Sami so si s trdim delom vse pridobili. Nihče jim ni ničesar podaril. Tudi Tito ne! Vse te in še večje udobnosti imajo tudi dežele, „kjer Tita ni: Italijani, Avstrijci, Nemci, premaganci iz druge svetovne vojne, so že petnajst, dvajset let preje uživali pridobitve nove potrošniške dobe. Slovenci smo prišli za njimi šele tedaj, ko so smele zdrave slovenske moči iti na delo zadnje vrste k bivšim vojnim sovražnikom in ko so tudi slovenske žene in matere morale dati slovo družinskemu krogu, izročiti otroke babicam ali starim tetam ali otr. vrtcu in iti v tovarno in po končanem „šihu“ še na njivo in k živini doma, da tako vsi skupaj dosežejo tisto gospodarsko stanje, ki jim omogoča, kakor ga novi čas narekuje. Kljub Titu in njegovemu režimu so Slovenci to vsaj deloma dosegli.

Pa prihajajo preko morja tudi žalostne novice, in to take, ki jih izletnik in tujec, ki prideta v Slovenijo ne moreta doznati. To zve samo človek, ki pozna moč statistike. Statistika je kakor mera in vaga: pokaže resnico. Naj navedem en sam primer: Naše slovenske podeželske cerkve so imele povprečno okrog 150 sedežev po klopih. Če je poleg sedežih bilo v cerkvi še toliko stoječih, je imel n. pr. tujec, ki je to videl, vtis, da je cerkev „natrpno“ polna in doma bo pripovedoval, da je v Sloveniji Cerkev popolnoma svobodna in da zlepa kje ni videl toliko ljudi

Peking kakor za ameriški kongres: s protikomunističnim režimom na Taiwanu bi ZDA prekinile diplomatske in vojaške odnose, še naprej pa bi s Taiwanom trgovale in mu prodajale ameriško orožje. Kitajska pa tako še ni zmožna izvesti uspešne invazije in zasedbe Taiwana.

Toda tako v ameriškem zunanjem ministrstvu kakor v Pekingu oklevajo s kakršno koli „rešitvijo“ taiwanskega problema iz strahu, da bi zapuščeni Taiwan poklical Moskvo za svojo zaščito pred Kitajsko, kar bi Moskva brez dvoma takoj in z veseljem storila. V Aziji bi bila ustvarjena sovjetska „Albanija“.

Ta strah v obeh prestolnicah temelji na več dejstvih: sedanji taiwanski nacionalistični vodja Čiang Čing-kuo se je šolal v ZSSR ter je poročal z Rusinjo. Neki visoki taiwanski častnik je nedavno izjavil, da bo Taiwan „iskal pomoči v Moskvi, samo da ne bo padel v krvave roke rdeče Kitajske.“ Zamenjava ameriških pomorskih in suhozemskih oporišč na toku s sovjetskimi pa vsekakor ne bi bila po godu ne Pekingu in ne Washingtonu, kakor tudi ne Japonski, ki je glavni dobavitelj elektrone kitajski, toda le dokler je z ameriško zaščito Taiwana zagotovljena zaščita tudi Japonske pred kitajsko ekspanzijo proti Pacifiku.

pri maši, kakor tam. Kaj pa pravi statistika? Ta pa pove, da je teh tristo kristjanov prišlo iz župnije, ki ima dva tisoč krščanskih ljudi, z drugimi besedami: tristo proti 1.700: V procentih se to pravi petnajst odstotkov! Žal, je v že mnogih krajih naše „katoliške“ dežele ta odstotek živa, boleča resnica.

Goriški „Katoliški glas“ je nedavno pisal o razkristjanjevanju Slovenije. Pravi, da je v Ljubljani že blizu 50.000 nekrščenih ljudi. Nekateri so brez dvoma drugoverci, ki prihajajo sami, ali z družinami na delo v Slovenijo, nekateri starši dajo svoje otroke krstiti v skritih krajih, daleč od doma, da tako ohranijo svojo državno službo, vendar je pa gotovo glavni del nekrščenih iz družin, ki so bile vključene in vzgojene v marksističnem materializmu, katerega je vera „strup za ljudstvo“ in bodo ti nekrščeni Slovenci v nekaj letih postali člani novih družin, ki bodo prav tako kot oni imele v brezboštvo vzgojene otroke.

Isto poročilo tudi pove, da v celi Sloveniji pošljejo h krstu le 85 odstotkov otrok, da prejme prvo sv. obhajilo le 82 odstotkov, da hodi k verouku le 65 odstotkov mladine, tako da dobra tretjina slovenske mladine nima o krščanstvu in veri nobenega pojma, razen psovka, ki jih sliši v šoli na račun verskega mračnjastva in krivde Cerkev pri osvobodilnem boju.

Krivde za ta položaj pa ne smemo pripisovati le režimu, ampak v neki meri tudi tistim, ki krščansko čredo v najtežjih okoliščinah učijo. Ljubljanska teološka fakulteta je imela med svojimi profesorji v desetletjih po vojni poleg strokovno zmožnih in v vsakem pogledu neoporečnih profesorjev tudi nekaj moških, ki so, upamo da v dobri veri, bili vse prej, kot vzgojitelji slovenskega klera za težko dobo mučeništva, ki jih je čakala. Tako dobimo med mladimi duhovniki vedno več primerov, ki kažejo, da je taka „vzgoja“ imela svoj vpliv: Krivdo za vso tragedijo, pravijo, je imela slovenska Cerkev, ki se v tej dobi ni znašla in je odšla na zmotno pot. Krivi so Ehrlichovi Stražarji, Tomčevi Mladi, verske, prosvetne, politične organizacije, ki se niso znale pravilno vključiti v osvobodilno borbo. — Sedaj po več kot treh desetletjih je čas, da na vse to, kar se je dogajalo, pozabimo. — Varujmo se, da zopet ne zaidemo v klerikalizem, ki je bil pri nas dolga desetletja vir vsega zla. — Vključimo se kot aktivni sodelavci pri graditvi socialistične družbe. — Ne bomo prenapeti, priznajmo, da imajo materialisti v marsičem prav. I. t. d. i. t. d. —

Mnogo mladih slovenskih izobražencev je istega mnenja, jih nič ne briga, kaj se je dogajalo pri nas pred tridesetimi leti. Ne marajo iskati resnice. Treba bi bilo mnogo truda, da bi prišli do nje. Bolj vabljivo je vdati se v zgodnemu životarjenju na umskem polju in uživanju vseh pridobitev moderne dobe.

Ta žalostna slika nas ne sme navdati z obupom ali željo, da bi naše delo pustili v nemar. Ravno nasprotno! Vedno bolj se vidi, da pada na naša rame vedno težje breme odgovornosti. Demokratičnemu svetu, ki tako naivno gleda na zlo komunizma, moramo dopovedovati, v čem je to zlo. Ta naivni svet je dostikrat lahko že v naši lastni hiši. Spoznavajmo mi do vseh podrobnosti v čem je zlo tega satanskega gibanja. Le tako bomo lahko učili mlade hoditi sredi nevarnosti po pravi poti, bomo znali braniti naša krščanska načela, ter bomo lahko tudi nevednejšem podali roko, da ne bodo zašli v zmoti.

Še nekaj: Ko govorimo tujcem o lepoti naše domovine, ne pozabimo razlikovati med tem, kar je pri nas res lepega in pa med tem, kar danes našo domovino kuje v verige. Zanimivo je, da svetovno časopisje, kadar govori o komunističnem svetu, našo domovino izzame, kakor da bi komunizma tam ne bilo. Ni lahko lenivemu zahodnjaku razložiti to našo posebnost in dopovedati, da je res to, kar Tito in njegovi trdijo: da so komunisti.

J. A.

Sombras Chinas

Ante los recientes sucesos de cambios en las cúpulas dirigentes de China comunista, el matutino “La Prensa” de Buenos Aires, publica un comentario salido de la pluma de Arturo Uslar Pietri. Allí dice:

“Centenares de millares de personas en Pekín y en las principales ciudades de China desfilaron con banderas rojas, retratos y consignas para celebrar el acontecimiento. La aparición entusiasta del pueblo, como en las ocasiones anteriores, sigue a la decisión de los dirigentes. Junto a las banderas rojas y a los “slogans” de afirmación revolucionaria iban los retratos de Hua y de Mao. No el del resucitado Teng.

“¿Significa acaso esto que se ha llegado a una solución duradera y estable por medio de un gobierno colegiado o es el preludio de una nueva lucha por el poder? Nadie sabe, ni puede saber si Teng se conformará con su tercera posición o si continuará trabajando en la sombra para alcanzar la herencia única y total de Mao. Si ésta es su tercera y definitiva ascensión o el preludio de su tercera y final caída.

Milovan Djilas: „Vojni čas“

POTRJUJE MNOŽIČNE POKOLE PO LETU 1945 V JUGOSLAVIJI

V založbi newyorškega knjižnega podjetja Horcourt Brace Jovanovich je julija izšla v angleškem prevodu nova Djilasova knjiga pod naslovom „Vojni čas“. Knjiga obsega 470 strani in Djilas v njej popisuje dobo od 1941 do 1945, kot tretji del „svoje“ zgodovine razvoja v Jugoslaviji. Prva Djilasova knjiga iz te zbirke, ki je izšla pod naslovom „Dežela brez pravice“, se nanaša na dobo do leta 1929, druga pod naslovom „Spomin revolucionarja“ na razdobje 1929 do 1941. Djilas sedaj pripravlja še četrti del o razdobju 1945 do januarja 1954, ko je bil izgnan iz jugoslovanske KP.

O knjigi „Vojni čas“ bomo podali v prihodnjih številkah kratek povzetek zaradi nekaterih novih odkritij o dogajanjih v Titovi najožji okolici med komunistično revolucijo v Jugoslaviji ter zaradi Djilasovih potrditev kolaboracije Titovega partizanstva odn. komunistične partije z nacističnim nemškim okupatorjem. Knjiga je zanimiva tudi zato, ker Djilas odkrito potrdi Titovo ter vse njegove najožje okolice, vključno svojo popolno predanost komunistični revoluciji in Stalinu.

Najvažnejše pa so za zgodovinarje v knjigi „Vojni čas“ Djilasove potrditve množičnih pokolov protikomunistov v Jugoslaviji po koncu 2. svetovne vojne, skozi skoro vse leto 1945. Djilas je tu povsem odkrit, ne prikriva moritev, tudi jih ne opravičuje in tudi se ne izvija z nevednostjo, kakor je to primer s Kocbekom. Dasi Djilas trdi, da knjiga „ni objektivna, ker odseva ozračje, kakršno je prevladovalo med leti 1941 in 1945“ ter se v njej ne sramuje svoje komunistične preteklosti, dasi z gnusom odkriva nekatere partizanske vojne zločine, pa brez ovinkov izpoveduje ob koncu knjige, da ne bi, če bi na vse dogajanje gledal z današnjimi očmi, nikdar delal tako, kakor je delal med vojno in takoj po njej. Ne da bi zagovarjali v čemer koli Djilasa, od Kocbeka tudi takšne izpovedi doslej nismo slišali ne brali.

O množičnih moritvah protikomunistov po koncu 2. svetovne vojne Djilas na strani 419 svoje knjige „Vojni čas“ med drugim brez ovinkov zapiše, da je bilo veliko primerov „kolektivnih pobojev“ protikomunističnih nasprotnikov po letu 1945, ko se je partija polastila oblasti v Jugoslaviji. Piše o „junaškem boju partizanov“, ki da so bili preganjani od različnih okupatorjev in domačih nasprotnikov med vojno. Ljudje so

bili obsojeni, piše Djilas, „ne nujno zato, ker so kaj napravili, temveč enostavno zato, ker so k čemu pripadali.“ Komunisti so zato hoteli maščevanje. „Poskušal sem prepričati svoje tovariše in sebe, da je kolektivno pobijanje, brez preiskav, nesmiselno in nasprotno našemu učenju, naši veri v ljudstvo — toda bili smo siti vsega!“, piše Djilas. „Tako se je začela množična likvidacija naših nasprotnikov“, ugotavlja Djilas in nadaljuje:

„Kdo je izdal ukaz za to iztrebljenje? Kdo ga je podpisal? Ne vem. Mislim, da pismenega ukaza ni bilo. Z ozirom na strukturo oblasti in na verižno poveljstvo nihče ne bi mogel izpeljati tako velikega podvzvetja brez odobrenja od zgoraj. Prevladovalo je ozračje maščevalnosti. Nikdar nismo o tem govorili ne v Centralnem komiteju partije ali zasebno med seboj. Nekoč sem v kratkem razgovoru — po spopadu s sovjetskim vodstvom leta 1948, seveda — omenil, da smo takrat šli predaleč, kajti med pomorjenimi jih je bilo veliko, ki so bežali izključno iz ideoloških razlogov. Tito me je takoj zavrnil, kakor da je bil že davno prišel do svojega, dasi slabo opravičljivega zaključka: „S tem smo že enkrat za vselej končali. Sicer pa, sodišča, kakršna smo imeli...“ Toda OZNA je nadaljevala s poboji, po svojih čisto lokalnih in neosnovanih kriterijih, do poznih mesecev 1945, ko je na nekem sestanku Centralnega komiteja Tito zakričal: „Dovdlj je vseh teh smrtnih obsodb in vseh teh pobojev! Smrtna obsodba že nima več nobenega učinka! Nihče se smrti več ne boji!“ (str. 449).

Djilas označuje množične poboje kot „pravo mrzlico“, toda po njegovem mnenju po vojni ni bilo v Jugoslaviji tako pobitih več kot 30.000 ljudi.

Dasi bravec knjige dobi vtis, da se je Djilas potrudil, da bi prikazal tedanji čas takšen, kakršnega je doživljal in videval takrat, ne kakor ga vidi v retro-perspektivi, pa se seveda ni mogoče znebiti vtisa, da samo on ve, če je dejansko razkril vse ali pa še vedno zamolčuje kaka dejstva, znana samo Titu in njegovim najožjim pajdašem.

Tito ga je vsekakor nedavno znova osebno kritiziral, češ „razočaran nad težavami in kontradikcijami naše socialistične graditve, in verjetno zaradi slabotnega značaja, je Djilas padel pod tuji vpliv in postal odpadnik komunističnega gibanja.“ (Borba, Beograd, 24. maja 1977).

Konec pripravljalnega zasedanja v Beogradu

OKTOBRA ZUNANJI MINISTRI

Pripravljalno zasedanje prve podelsinške konference v Beogradu, ki se ga je udeleževalo 33 evropskih držav ter ZDA in Kanada, se je pred dnevi zaključilo, ko so delegati odobrili osnovni pravilnik za zasedanje svojih zunanjih ministrov, katero se bo začelo letos oktobra prav tako v Beogradu. Opazovalci menijo, da bo oktobrsko zasedanje lahko imelo močan vpliv na bodočnost odnosov med Vzhodom in Zahodom ter na tkim. détente sploh.

Pripravljalno zasedanje je trajalo več kot dva meseca ter je prišlo večkrat do napetih situacij med vzhodno-

evropskimi in zahodnimi delegacijami.

ZDA in ZSSR sta ob koncu pripravljalnega zasedanja izrazili „zadovoljstvo nad zaključkom, ki sta ga označili za uspešen kompromis“, so poročale tiskovne agencije.

Do kompromisa je prišlo, ko je ZSSR s svojimi sateliti končno pristala na skoro vse zahodne osnovne zahteve, po katerih so sestavili pravilnik za oktobrsko zasedanje tako, da bodo mogli „podrobno raziskati izpolnjevanje helsinkiških sklepov, vključno določil o človekovih pravicah“, pravi zaključno poročilo.

NOVA FRANCOŠKA OBOROŽEVALNA POLITIKA

ZNOVA VSTRIC Z OSTALIM SVETOM

Francija, ki je bila doslej edina zahodna velesila, ki je odklanjala omejevanje oboroževanja ali prodaje orožja praktično kateri koli državi, ki je bila pripravljena plačati za nakup, sedaj pripravlja svoje predloge za svetovno omejevanje oboroževanja ter bo francoski predsednik Giscard d'Estaing v kratkem razposlal zadevno spomenico ZDA, ZSSR, Kitajski in Angliji.

Iz krogov francoske vlade poročajo, da bo spomenica pomenila „radikalno spremembo francoske oboroževalne politike“, ki se je od leta 1960 naprej izogibala slehernim mednarodnim pogajanjem v tej zadevi.

Francoski predlogi za splošno in popolno svetovno razorožitev bodo predloženi tudi posebnemu zasedanju ZN o razoroževanju, ki bo v New Yorku maja prihodnjega leta.

Pričakujejo, da bo Francija prenehala bojkotirati ženevska razorožitvena pogajanja in da bo poskušala vključiti vanja tudi Kitajsko, kar da je eden glavnih ciljev nove francoske politike.

Francija je leta 1963 odklonila podpisati mednarodno pogodbo o delni prepovedi atomskih poskusov, prav tako leta 1968 mednarodno pogodbo o prepovedi razširjanja atomskega orožja. Francija se ne udeležuje dunajskih razorožitvenih pogajanj med NATO in Varšavskim paktom, kjer razpravljajo predvsem o zmanjšanju oboroženih sil v Srednji Evropi.

Nova francoska politika temelji, tako poročajo iz vladnih krogov, na modernem tehnološkem napredku in na spremenjenih okoliščinah, zlasti kar tiče razširitev atomskega orožja po tlim. tretjem svetu. Francoski predlogi bodo vsebovali naslednje elemente: 1) zmanjšanje količine in kakovosti orožja; 2) la v količinah, ki niso v sorazmerju z ohranjanjem mednarodnega ravnotežja (tu Francija predvsem cilja na ZSSR in ZDA); 3) preprečiti diskriminacijo med državami, zemljepisnimi področji ali vrstami orožja; 4) uvesti učinkovito kontrolo z izkoriščanjem moderne tehnike do skrajnih meja.

Nova kitajska ustava

ŠE VEČJA PARTIJSKA KONTROLA

Na nedavnem 11. kongresu kitajske komunistične partije, na katerem je vladajoča partijska ekipa pod vodstvom Hua Kuo-fenga definitivno pomedla s tlim. radikalno četvrtico, ki jo je sestavljala tudi Maocetungova vdova, so partijski delegati „enoglasno“, kakor vedno, odobrili novo kitajsko ustavo.

Novo ustavo je pred dnevi za zunanji svet objavila uradna kitajska tiskovna agencija Nova Kitajska ter je iz nje razvidno, da se je novo partijsko vodstvo odločilo za najstrožjo partijsko disciplino in za večji gospodarski razvoj države. Ustava vsebuje tudi določila za preprečitev nadaljnjih izbruhov partijskega frakcionarstva, ki je bilo tipično vso dobo Maocetungovega vladanja in ki ga je mogel obvladati samo Maocetung kot vsemogočen diktator, sličen Stalinu ali Titu.

Ustava nadalje določa, da bodo morali vsi novi člani partije „služiti eno leto vajeniške preizkušnje“, ki gre očitno za tem, da bi preprečili infiltracijo protipartijskih elementov.

Nekateri poznavači kitajskih razmer primerjajo sedanjo ustavo kitajski

ustavi iz leta 1956, ki pa je bila zavržena po koncu tlim. kulturne revolucije leta 1960, ki jo je znal samo Maocetung ustaviti. Ustava določa, da mora „partija ustvariti v državi razmere, v katerih bodo hodili vstric centralizem in demokracija, disciplina in svoboda, enotnost volje in osebna sproščenost.“ Poleg omenjenih je ustava polna lepo orientalsko donečih fraz, ki izražajo vrsto kontradikcij med seboj, česar pa kitajskih partijskih vodij ne moti, kakor ni to motilo njihovega učitelja diktatorja Maocetunga.

Ustava ima celo določilo, da smejo „člani partije kritizirati partijske organizacije in funkcionarje“ in da se smejo „pritožiti do najvišjih oblasti, do samega predsednika Hua Kuo-fenga.“ To da je, je trdil na partijskem kongresu Hua Kuo-feng, „demokracija znotraj partije, ki naj utrdi disciplino.“

Po enem od določil nove ustave bodo sedaj po vsej Kitajski ustanovili „disciplinske komisije na vseh partijskih ravneh“, da bo tako partija mogla še bolj kontrolirati slehernega kitajskega državljanca — ali turista, ki se mudi v državi.

Ob tretji izjavi srbskih javnih delavcev

Srbski javni delavci v svetu (podpisnikov je 25, iz vseh kontinentov, najmočnejša skupina v Londonu), ki se zbirajo v večini okrog Naše reči (Desimir Tošić), je izdalo svojo tretjo izjavo, s katero se obračajo predvsem na Srbe v Jugoslaviji, kaj imajo narediti po Titovi smrti, da pripeljejo državo iz pasti, v kateri je ujeta. Uvodoma ta izjava pravi: „S smrtjo Tita bo jugoslovanska skupnost (zajednica) stala pred neizbežno odločitvijo, ali bo sedaj vladajoči razred skušal nadaljevati z nemogočo stvarjo, namreč, da nadaljuje diktaturo enega človeka s tako imenovanim kolektivnim vodstvom, ali pa bo moral ta isti vladajoči razred, ali neki drugi pogumnejši ljudje, ustvariti nekaj novega: pomagati, da se odpre pot k prehodnemu stanju, oziroma začeti hrbati in odločno politiko demokracije e-volucije.“ Po tem uvodnem stavku slede še štiri drugi odstavki o razmerah v Jugoslaviji, ki bi jih bilo treba preduriti; potem pa strneje vse predloge v naslednje končne besede, ki jih prevajamo v informacijo našim bralcem:

„Mi, podpisniki te tretje srbske izjave, smatramo kot svojo dolžnost in pravico, da rečemo svojo besedo v trenutku neminljivih in neposrednih dogajanj v Jugoslaviji, da bi s svojimi omejenimi močmi pomagali, da se naš srbski narod in vsa jugoslovanska skupnost začne izmotavati iz slepe ulice, kamor jo je ta režim zavlekel. Mnenja smo, da je treba zato podvzeti v Jugoslaviji sami naslednje ukrepe:

1. Popolna amnestija vseh političnih pripornikov.
2. Svoboda besede in tiska z namenom, da se ustvari svobodno javno mnenje in v cilju splošnega družbenega in političnega preporoda.
3. Ukinitve vsakršne cenzure; popolna zaščita umetniškega in znanstvenega dela.
4. Ukinitve načela „narodno-politične

V PARAGVAJSKEM CHACU ŠE NISO ODKRILI PETROLEJA. Prejšnji teden je list Hoy iz Asunciona objavil novico o petrolejskem vrelcu „Cerro León“, kjer naj bi našli nafto. Toda družba Texaco, ki išče petrolejska polja, je novico zanikala. Časnikarji lista ABC Color pa so se še osebno prepričali, da pri vrtanju v Cerro León še niso našli petroleja.

AMERIŠKO VELEPOSILANSTVO V PLAMENIH. V Moskvi je na ameriškem veleposlanstvu izbruhnil iz neznanh vzrokov požar, ki je uničil osmo in deveto nadstropje. V teh nadstropjih je bil zaupni arhiv in veleposlanikovi uradi.

MEDNARODNI TEDEEN

EGIPT se je odločil ukiniti izvoz bombaža v ZSSR, ker Moskva ni poslala dogovorjenega števila tankov Egiptu. Prav tako je Egipt ukinitel izvoz bombaža v Češkoslovaško, ker mu ta sovjetski satelit, po ukazu iz Moskve, ni dostavil dogovorjenih količin orožja. Egipčansko-sovjetski odnosi so se začeli slabšati zlasti leta 1972, ko je Sadat izgnal iz Egipta nad 20.000 sovjetskih vojaških „strokovnjakov“, še bolj pa so padli po arabsko-izraelski vojni l. 1973, ko Moskva ni izpolnila obljub o pohovni oborožitvi Egipta.

LOVCI MIG V ZDA. Journal of Armed Forces je objavil, da ima ameriško letalstvo jato sovjetskih letal Mig, s katerimi se letalci urijo, da bi bili za vsak slučaj bolj seznanjeni za borbo s sovjetskimi letali. Teh letal je okoli 25, nekateri so že starejši, še iz korejske vojne, drugi pa sodobni. Ta so „posredovale“ prijateljske pa tudi neprijateljske države. Sovjetska zveza je letala Mig prodala ne samo članicam varšavskega pakta ampak tudi Iraku, Egiptu, Alžiriji, Siriji, Indiji, Indoneziji, Kubi in Kitajski.

V ZDA so poslali na vesoljsko potovanje raketo Voyager II, čez nekaj dni pa bodo poslali v isto smer raketo Voyager I. Obe raketi sta namenjeni proti planetom Jupiter, Saturn, Uran in Neptun, nakar bosta odleteli iz sončnega sistema v medzvezdni prostor ter bosta, če se jima med potjo ne bo nič zgodilo, čez 40.000 let prileteli do prve zvezde. Voyager I bo predvidoma prehitel Voyager II zaradi krajše krivulje, po kateri bo pognan z Zemlje. Raketi bosta fotografirali omenjene planete in njihove satelite in poleg fotografij poslali še druga poročila iz vesolja na Zemljo. S seboj vozita zlato gramofonsko ploščo, na katero so posneli kratek nagovor ameriškega predsednika Carterja, glavnega tajnika ZN Waldheima, razne živalske glasove, šumenje dežja in vode, itd., če bosta na svoji več desetisoletni vožnji zašli v področje morebitne druge civilizacije in ju bodo tam zajeli.

Obsodba hrvaških ugrabiteljev letala

NAJVIŠJE PO AMERIŠKEM ZAKONU PREDVIDENE KAZNI

Kakor je našim bralcem še v spominu, je pred meseci skupina hrvaških političnih emigrantov ugrabila neko ameriško potniško letalo in prisilila pilota, da je letel nad Londonom in Parizom, kjer so odrgli nekaj političnih letakov proti komunistični Jugoslaviji z zahtevami po svobodni Hrvaški. Vzporedno z ugrabitvijo letala so nastavili v New Yorku na železniški postaji bombo, pri čemer je bil ubit en ameriški stražnik.

Ugrabitelji letala so prišli pred ameriško sodišče, kjer jih je porota v sodnem postopku pred federalnim sodiščem spoznala za krive kršitve zadevnih ameriških zakonov. Sodnik je po več tednih, konec letošnjega julija, izrekel obsodbo: zakonca Zvonko in Julija Bušić sta dobila dosmrtno ječo, ostali trije: Petar Matanić, Marko Vlasic in France Pešut pa vsak po 30 let robije.

V zvezi s to razsodbo je buenosaireski hrvaški mesečnik „Slobodna Rijeka“ v svoji avgustovski številki med drugim zapisal tudi naslednje:

„Obtoženci so torej dobili najvišje po zakonu predvidene kazni... kar pomeni, da sodišče ni upoštevalo nobene olajševalne okoliščine, to, kar je pričakovala vsa hrvaška emigracija. Hrvatska emigracija od prvega dne ni razumela, da gre s pravnega stališča za dejanje, ki je v konkretnem primeru kriminalno dejanje... Ljudje so bili, na žalost, zapeljani v prikazovanju bistva procesa in so bili prepričani, da bo sodišče prešlo dejanje zaradi nagiba (dejanja)...“ Hrvatska javnost „ni razumela niti resnosti niti bistva obtožbe, niti izida procesa z vsemi posledicami. Ni izključeno, da je novo teroristično dejanje nekaj malega Hrvatov — ker je s stališča pozitivnih pravnih norm samo tako mogoče označiti vpad v jugoslovansko misijo pri ZN — dodalo k težki obsodbi ugrabiteljev.“

Mesečnik se nadalje sprašuje: „Ali bodo tisti, ki so z ugrabitelji pripravljali ta dogodek in ostali na svobodi, spoznali odgovornost, ki jo tudi oni nosijo v njihovi usodi, to moremo samo ugibati. Toda vpad v jugo-misijo, medtem ko proces ugrabitve še ni bil zaključen, dokazuje, da nekje delajo čudne glave, ki iz skrivališča potiskajo

Boja ne bi bilo svetlo orožje, ampak srce junaka.

Srbski pregovor

Iz življenja in dogajanja v Argentini

Pretekli teden so bile sestavljene prve tri komistije, katerih skrb bo izpopolniti razne načrte, ki jih je vlada odobrila v sklopu Narodnega projekta (Proyecto Nacional). Vedno bolj jasno se vidi, da bo to program, ki bo urejal (ko in če bo do njegove izvedbe prišlo) celotno gospodarsko in socialno življenje argentinskega naroda pod vojaško vlado, in zlasti po njej. Ni še jasno, ali bo ta načrt temelj za kako novo državno ustavo, ali bodo za njegov juristični položaj iznašli kako novo formulo. Dejstvo je, in sam minister za načrtovanje in razvoj, ki to delo vodi, in se v sferi njegovega ministrstva celotni postopek razvija, general Diaz Bessone, je potrdil, da gre tu za „politični program oboroženih sil“.

Ob tem je zanimivo zabeležiti, da je bila ena izmed posebnosti političnih strank v Argentini v zadnjih desetletjih ta, da prav nobena od njih ni imela resnega, temeljito proučenega in dejanskim položajem prilagojenega vladnega programa. Vsi programi, bolj retorično kot projekcijsko sestavljeni, so bili bliže volilnim pamfletom kot delovnim načrtom. Ni čuda, da je potem vsaka vlada padla v brezciljnost, ko so si razni kratko in srednjeročni načrti nasprotovali, ali so se za izvedbo istega dela znašli pred dvema sličnima načrtoma, pripravljenima v dveh različnih ministrstvih.

Takemu položaju hoče, za danes in za bodočnost, vojaška vlada napraviti konec. Bistveno pa ima namen pripraviti dalekosežni načrt, ki naj ga izvajajo sedanje in bodoče vojaške vlade, pa tudi bodoče civilne oblasti. Zato vlada v razgovor glede posameznih načrtov in ciljev priteguje vse zainteresirane sektorje, tako da bi končni načrt bil izraz volje celotnega naroda, ne le ene stranke ali ene miselne struje. Ni izključeno (tako smatrajo nekateri politični opazovalci), da bo končen tekst narod-

nega projekta predložen javnosti na plebiscitu, da ga potrdi in tako zagotovi njega izvedbo za bodočnost. A to so domneve. Dejstvo je, da so se na treh področjih (vzgoja-višješolska raven; gospodarstvo — industrijsko področje; in gospodarstvo — poljedelsko in živinorejsko področje) že pričele razprave, na katere so bili povabljeni zastopniki zainteresiranih krogov.

Drugi izmed pozitivnih dogodkov preteklega tedna, pa je gotovo soglasje, ki so ga dosegli z brazilskimi predstavniki glede gradnje elektrarn na toku reke Paraná, v višini Paragvaja. O tem smo že pisali. Skupna točka, do katere so prišli (kaj osnovna a zato zelo važna) je ta, da se bodo o teh gradnjah, ki so se skoraj že pričele, medsebojno pogovarjali in izvedli le skupne zaključke na tripartitnih zasedanjih. Sodelovali bodo predstavniki zainteresiranih držav (Argentine, Brazila in Paragvaja); pogovori pa bodo v Asunción, glavnem mestu Paragvaja.

Se okvirk z gospodarskega področja: pretekli teden (in že drugi zaporedni teden) je padla višina denarnega obtoka, medtem ko je narasla višina deviznih fondov Centralne banke. Opazovalci to smatrajo kot zelo pozitiven pojav, kajti zlasti denarni obtok je zadnja leta nenehno raste. Vprašanje je le, če ni ta dvotedenski padec le ena lastovka, ki še daleč ne predstavlja pomladi.

STAVKARJE BODO KAZNOVALI Z ZAPOROM. Kolumbijski predsednik López Michelsen je izdal odlok, po katerem bodo delavce, ki bi propagirali stavke, kaznovali z zaporom do šestih mesecev.

V QUEBECU FRANCOŠČINA URADNI JEZIK. Quibeški parlament je odobril provincialni zakon, s katerim je uvedel francoščino kot uradni jezik. V tej provinci živi šest milijonov prebivalcev, od teh jih 5.000.000 govori francoščino. Ta zakon je prvi važni korak Quibeške stranke, ki je dobila na volitvah lanskega novembra večino v provincialnem parlamentu. Zakonu, ki so ga odobrili s 54 glasovi proti 32, bo federalna kanadska vlada verjetno izpodbijala ustavnost.

ŠPANSKA KOMUNISTIČNA TERORISTIČNA ORGANIZACIJA GRAPPO je poskušala izvršiti bombni atentat na španskega kralja Janeza Karla, njegovo ženo Zofijo in španskega predsednika Suáreza na otoku Majorki, kjer so bili vsi trije na počitnicah. Komaj 100 metrov od poslopja, kjer so stanovali, so teroristi nastavili tempirano bombo, ki bi eksplodirala, ko bi se trojica v avtomobilu vozila čez njo. Policija je bombo pravočasno odkrila.

Marjan Willempart: Vnučinja

KRSTNA PREDSTAVA IZVIRNE SLOVENSKE IGRE

Marjan Willempart, ki je znan kot izkušen režiser Osip šestove smeri s 45 leti plodnega dela, se je spustil že pred petindvajsetimi leti tudi na polje dramskega pisateljstva. Z dramo Zadnji krajec (1954) je posegel izvirno in globoko v vprašanja izseljenke tragike — neustrašeno je odkrival rane, ki teže begunca-invalida iz časov bratomorne revolucije. Z novo odsko stviritvijo VNUKINJA — igro v treh dejanjih, ki jo je v krstni sobotni predstavi 27. avgusta postavilo na oder Slovensko gledališče v Buenos Airesu, pod spretnim režiserskim vodstvom Maksa Borštnika — se je Willempart spustil na polje problematike tretjega rodu slovenskih naseljencev v Argentini. Vprašanje ni novo. Z bistrim očesom odrskega praktika, ki ima mnogo smisla za humor in komedijo, je Willempart prikazal družino treh rodov: babica, sinovi in vnukinja. Tež zadnji je Argentina že bitno občutena domovina. Edina, ki jo skuša razumeti, je babica. Drugi rod — mati in strici s svojimi ženami — ne morejo prenesti neznozne misli, da bi se ljubezensko zavezala s tujcem; vnukinja Eva je namreč spoznala nekega predrzneža s črno brado in dolgimi lasmi, ki jo prevaža s svojim avtom. To je osrednje vprašanje prvih dveh dejanj: odtok slovenske krvi v tuje morje. Willempart ga je dobro zastavil; nakazal je aktualno in boleče vprašanje življenja mladine v argentinsko življenje.

Staršem — drugemu rodu — pomeni to tragiko in avtor bi se lahko ustavil v drugem dejanju ter s kratko in poantirano razsodbo rešil to vprašanje, kot g a je skušal rešiti pozneje: snubec, ki jo je zasledoval z avtomobilom ni Argentinec, ampak Slovenec.

Pri dobro in realno zastavljenem vprašanju tretjega rodu v razmerju do staršev in do argentinske domovine, pa se pokaže, da je drugi rod — strici in njihove žene — bolj pokvarjen, kot tretji, da, celo vulgaren. Pogosto uporabljajo argentinske izraze, ki jih človek sliši na cesti. Tipizacija in karikatura je tu očitna — koliko je med nami takih družin?

Družinsko „sodišče“ odloči, da bodo poročili vnukinjo Evo s sinom bogatega slovenskega trgovca Sfiligoja iz Mendoza. Pride do prepira, do eksplozivne diskusije in dramatičnega vrha: Evin stric Jože, opit in v navalu jeze in strasti, raztrga in razmeče po sobi knjige in zvezke, ki naj bi bili vzrok zablod vnukinje, študentke filozofije. Vendar pa se pokaže, da ima on sam nejasno preteklost v stvareh ljubezni. V čustveni obupanosti izpove Eva, da so oni — domaći — zanje večji tujci, kot pa tisti, ki veljajo njim za tujce. In če bi v tem trenutku pripeljal avtor na oder neznanega častitca, za katerega se je izkazalo v tretjem dejanju, da je isti Sfiligoj, kot ga je nameravala osvojiti družina, bi bila igra zaokrožena na realno in živ-

Novice iz Slovenije

LJUBLJANA — Največje slovensko podjetje Iskro so v Ljubljani kaznovali z veliko denarno kaznijo v Beogradu pa še s šestmesečno prepovedjo uvoza, ker je z reklamacijami tujih kupcev škodovala ugledu Jugoslavije na inozemskem trgu. Šlo je za reklamacije iz leta 1972 in 1974, ki pa so jih „pristojni organi“ napačno izračunali — promile so zamenjali z odstotki. Če bi kazni obveljala, bi Iskrine tovarne zaradi pomanjkanja materiala morale zapreti po štirih tednih. Kazen pa so po dveh tednih spremenili v opomin.

LJUBLJANA — Predstavniki podjetja „Slovenija-les“, ki že sodelujejo z izkoriščanjem lesnega bogastva v Centralnoafriškem cesarstvu, se pogajajo z mehiškimi oblastmi za podobno sodelovanje. Toda na razgovorih ni prišlo do skupnega jezika: Slovenija-les bi rad najprej naložil kapital v eksploativiranje gozdov, Mehikanci pa bi radi čimprej prišli do lesne predelovalne industrije. Poleg tega je vmes tudi ovira mehiške zakonodaje, ki prepoveduje izvoz hlodovine.

CERKNICA — V zeljski cerkvi so tudi letos pripravili vrsto kulturnih prireditev. Na prvem koncertu sta nastopili harfistka Pavla Uršič in flavtistka Tinka Muradori iz Zagreba. Program je obsegal v glavnem dela iz 17. stoletja, kar stilno sovпада z arhitekturo cerkvice. Cerkvico obnavljajo že od leta 1973, pa dela še niso zaključena; hočejo jo tudi „funkcionalno“ usposobiti za stilne koncerte...

LJUBLJANA — Grand hotel Union bodo povečali. Zraven bodo namreč zgradili hotel luksuzne kategorije s petimi nadstropji in tremi podzemnimi etažami, kjer bo parkirišče za 100 avtomobilov. Pišejo, da bo hotel vključen v mednarodno verigo hotelov Holiday Inns.

ŠENTJUR PRI CELJU — Potres na Kozjanskem je bil že pred nekaj leti, saj je od tedaj taka nesreča obiskala še Tolminsko in zadnje čase še okolico Preddvora pri Kranju. Toda ugotavljajo, da — kljub vsem besedam — škoda ni v celoti popravljena. Največ jo je ostalo oziroma se veča, pri javnih zgradbah in domovih, ker jih prepočasno popravljajo.

LJUBLJANA — V slovenskem statističnem uradu so se lotili registra, ki naj bi omogočil vsak trenutek pregled nad številom prebivalstva. Kaže pa, da je pri zbiranju podatkov več težav, kot so mislili. Podatke zbirajo na podlagi mesečnih poročil o gibanju prebivalstva, ki ga pošiljajo posamezne občine. Toda od šestdesetih slovenskih občin kar petnajst ni poslalo tega poročila o usklajenem številu prebivalcev in med temi je pet ljubljanskih občin, mariborska, vrhniška, kamniška in koprška.

Ijensko problematiko spora očetov in sinov v slovenski skupnosti v Argentini ter na mešanje slovenstva z argentinstvom. Tako pa se začelja v tretjem dejanju nova, zaviralna ljubezenska igra med Evo in mladim Sfiligijem. V sicer precej naturalističnem prikazu se javljajo nova vprašanja in razočaranja. Družina je postavljena ob stran. Izkaže se, da je fant, o katerem je sanjala vnukinja, prazen, brez prave slovenske vzgoje — težak samo v „žepu“. Na koncu igre se nakazuje nov zaplet in naznačuje razplet.

Režiserju Maksu Borštniku gre za sluzga, da je pripravil to delo v zabavni in domišljeni igri, kateri je publika vidno pritrjevala. Tudi igralci so storiili veliko. Radoja Šušteršič je bila prečiščevalna s svojo vlogo mirne in razumevajoče babice; gospa Zaplotnikova — Nataša Smersu — je z nekako sebi primerno vlogo pokazala mater, ki ni kos svoji hčerki; Eva — Maruška Batagelj — je igrala naravno in pristno, v resničnem prikazu dekleta, ki raste v novem svetu, se vanj vživlja, a je kljub temu bolj slovenska, kot njeni starši, ki se peklijo v argentinski vsakdanjosti. Znala je podati sodobno dekliško neposrednost in odkritost. Štirje člani velike družine: Jože in njegova žena Mila — Frido Beznik in Milka Pezdirc — ter Trontel in njegova žena — Lojze Rezelj in Mari Makovec — se niso povzpeli samo do polne igre, ampak so z izvršnim obvladanjem teatralike dosegli najboljši uspeh. Njihove podobe so

Vendar so izračunali, da je bilo 31. marca 1977 v Sloveniji 1.834.455 prebivalcev. Mariborska občina ima največ prebivalcev — 185.286, pet ljubljanskih 294.376, najmanj pa jih imajo Logatec 7.908, Dravograd 7.880 in Metlika 7.709.

KOPER — Po enem letu, odkar je bila ladja Piran kupljena na Japonskem, je priplula v matično luko. Piran ima nosilnost 18.468 ton in je 28 ladja piranske Splošne plovbe. Ladjeve je Splošne plovbe ima 460.000 ton in je četrto po tonazi v Jugoslaviji, po uveljavljenem prometu je pa na drugem mestu.

BELTINCI — Prebivalci so pripravili sedmi mednarodni folklorni festival, ki je bil 14. avgusta. V Beltincih delujeta dve folklorni skupini, poleg njih so nastopili gostje iz Sakalovec iz Porabja na Madžarskem, Hrvati iz Gradiščanskega in selski plesalci iz avstrijske Koroške.

SPOD. POLSKAVA — Gasilsko društvo, ki praznuje 90-letnico ustanovitve, je za jubilej obnovilo gasilski dom. Ob ustanovitvi je društvo imelo 36 članov, sedaj jih ima 95, poleg tega pa še 21 mladincev. Ima pa društvo že nad 70 let tudi svojo godbo na pihala.

JESENICE — Tudi jeseniški in kranjskogorski gasilci so praznovali. Prvi so 6. avgusta proznovali 95-letnico obstoja, drugi pa 85-letnico. Na jeseniškem praznovanju je bilo tudi mednarodno gasilsko tekmovanje med gasilci iz Trbiža, Podklostra in Jesenice.

NOVO MESTO — 21 slovenskih slikarjev se je udeležilo 7. Dolenjske slikarske kolonije, ti so od 1. do 10. avgusta lovili slikarske motive, seveda na platno in jih nato razstavili v novo-meški Dolenjski galeriji.

Umrli so od 2. do 7. avgusta 1977:

LJUBLJANA — Julijana Rus, 80; dr. Anton Slivnik, b. okrajni zdravnik v Radovljici; Antonija Košmerlj r. A. beršek, 0; Vilma Recek r. Talaber, 80. Vika Jesih r. Roblek; Karol Drožbež, up.; Jože Kočevar, up. krznarski mojster; Alberta Petrič; Miloš Kogovšek, dipl. pravnik; Justina Paljavic r. Sosič; Jože Kompare, up. žel. nadkretnik; Ivan Krulc, up., 71; dr. Dušan Pirjevec, univ. prof. za primerjalno književnost, 56; Marija Jurišič r. Vrabčič; Franc Škulj.

RAZNI KRAJI — Jože Banič, up. 67, Kamnik; Avgust Svetina, up., Bled; Milan Pretnar, Lesce; Mirko Majcen, up. šol. uprav., Maistrov borec, 88, Ptuj; Franja Zidanšek r. Sribar, Celje; Franc Kupilnik, up., 79, Ribnica; Pavel Zajec, up., Žiri; Marija Perhavic, Petakova mati, Potoče; Franciška Tomazič r. Žerovnik, Kranj; Franc Šparovec, up., Bistrica pri Trzinu; Bogomir Radi, up., Novo mesto, Ladislav Čarli, 71, Idrija; Janko Dujc, Loka pri Vremah; Julijana Kristan r. Opara, 82, Zg. Pirniče; Janez Šuštar, up. železničar, 76, Sava pri Litiji; Ivan Zlebnik, optik, Šentvid; Valentin Zabret, up. ptt., Domžale; Andrej Sajevec, steklarski mojster, Jesenice.

bile slikovite in sočne. Marko Urnkar je v vlogi Sfiligija Viktorja podal umirjeno in resnično podobo bogatega mladeniča. Ignacio — Franci Šturm — argentinski prijatelj Eve pa je dal nekoliko smešnega poudarka razvneti in jezni družbi. Lahko rečemo, da ni šel nobeden od mladih igralcev čez mero dobrega okusa. Lepo in dostojno je podal svojo vlogo Igor — Gregor Batagelj. Igralec Maks Nose je bil tokrat — natkar. Mladino so dobro podali Marta Rezelj (Susy), Darjan Šifrer (Mark), Janika Pezdirc, Marija Repovž, Marko

„Namišljeni bolnik“ na pristavskem odru

Mladina iz vrst Slovenske dekliske in Slovenske fantovske zveze na Pristavi nam je v soboto 27. avgusta 1977 pripravila prav prijetno kulturno prenečenje, ko nam je predstavila J. B. Moliérovo komedijo Namišljeni bolnik. Čeprav je komedija že za izurjene igralce dokaj zahtevna, so ji mladi in po večini novi igralci bili kos v polni meri. Kar moramo najprej poudariti, je to, da so tekst dobro obvladali. Vsak je svojo vlogo dobro znal. Drugo, kar nas je razveselilo, je bila lepa in natančna izgovarjava in pravilno naglašanje. Tako čisto in pravilno izgovarjavo bolj poredko slišimo, ker imajo zlasti starejši igralci nelepno navado, da tekst po svoje krojijo in se v izgovarjavi poslužujejo mor-da tudi nehote — dialekta in seveda lokalnega naglašanja, da takoj lahko ugo-

SLOVENC I V ARGENTINI

BUENOS AIRES

Slovensko romanje v Lourdes je bila prava manifestacija naše vere in našega slovenstva

V nedeljo, 21. avgusta, je nad dva tisoč Slovencev Velikega Buenos Airesa, med katerimi so bili tudi zastopniki iz notranjosti države, romalo k Materi božji v Lourdes pri Buenos Airesu.

Tri skupine ene same slovenske družine smo se tam zbrali: tisti, ki so kot begunci prišli v Argentino; oni, ki so že okrog petdeset let v tej deželi, in številni, ki so tu rojeni, pa se zavedajo, da pripadajo našemu občestvu.

Romarska pobožnost se je začela na dvorišču pred kipom lurske Matere božje. Po pozdravu pesmi sta bili dve desetki rožnega venca, nato pa pete litanije Matere božje. Petje je vodila skupina moških fantov. Po litanijah se je razvila močnega procesija: križ, mošnje in fantje v narodnih nosah, ministranti, duhovniki, redovnice in dekleta ter žene. Ob koncu procesije je bilo darovanje in prejem spominskih podob. Tretji del slavlja pa je bila v gornji cerkvi romarska sv. maša z ljudskim petjem, ki ga je vodila skupina pevcev, pri orglah pa je bil g. Stefan Drensek. Med sv. mašo je spovedovalo sedem slovenskih duhovnikov, sv. obhajilo pa so delili štirje dušni pastirji.

Msgr. Anton Orehar, delegat slovenskega dušnega pastirstva v Argentini, je v pridigi med sv. mašo, ki jo je daroval za vse žive in rajne Slovence v Argentini, razvijal misli o potrebi molitve, posebej rožnega venca in posvetitve. Med drugim je dejal:

„Kakor ne smemo misliti na starše le takrat, ko jih potrebujemo, tako ne smemo v življenju pozabljati na Boga.

Ta častna misel na Boga je molitev, ki je utemeljena že v človekovi naravi. Ni treba zato, da smo učeni ali bogati, spoznati moramo le božjo veličino in svoje uboštvo. Že grški zgodovinar je rekel: „Našli boste narode brez cest in mest, ne boste pa dobili ljudstva brez vere. Izraz vere pa je molitev.“

Molitve je za človeka ena največjih odlik, saj z Bogom moreta govoriti le angel in človek, s katerim moremo razmišljati o vseh naših problemih.

Kakor je čudno vprašati, kolikokrat naj otrok govori z očetom in materjo čez dan, tako je razumljivo, naj človek pogosto govori s svojim Bogom. Stroga zapoved molitve za nas katoličane velja obveznost nedeljske maše in velikonočnega obhajila, vendar pa vsak sam za sebe presodi, kolikokrat je sam osebo potreben, da se obrne na Boga. Ne potrebuje Bog naše molitve za svojo čast, pač pa mi potrebujemo njegove milosti za svoje življenje, to milost pa dosežemo zelo naravno po prošnji v obliki molitve.

Priporočimo Bogu jutraj svoje skrbi in zvečer se mu zahvalimo. Kakor je čudno, da ne bi otrok, ki dan za dnem sedi s starši pri mizi, njim pogledal v oči, tako je tudi čudno, da se človek pri jedi ne spomni na Boga, ki mu da jed in vse drugo. Sicer pa moli vsak svobodno, kakor mu duša da brez obrazcev, kateri mu le pomagajo kot opora, da se v zbranosti ohrani.

Priporočamo vam letošnje leto molitev sv. rožnega venca posebej kot družinsko molitev, katera nas je vsa leta zvesto spremljala in moramo spoštovati tiste, ki tako stanovito molijo to molitev, čeprav bi se komu zdelo le mehanično ponavljanje stalnih besed. Prav z rožnim vencem spremljamo Marijo v njenem veselju, trpljenju in upanju na zmago, kar je vedno tudi delez našega življenja. Tudi po-

Jerman, Lojze Rezelj ml. Deklica z rožami je bila Irena Rezelj.

Pri igri so važni tudi tisti, ki se žrtvujejo za zunanji uspeh predstave. Naj jih navedemo: šepetalec, Gregor Batagelj; luči in zvočni efekti, Narte Kinkelj; izdelava scene, Jože Cukjati, Marko Jerman, Narte Kinkelj. Scenografijo, do potankosti izdelano, kar ni majhna stvar, je pripravil Marko Jerman. — Po predstavi je publika nagradila avtorja M. Willemparta, režiserja Maksa Borštnika in igralce z dolgim aplavzom in rožami.

F. P.

svetilev presv. Srcu Jezusovemu in brezmadežnemu Srcu Marijinemu ni nič drugega kakor izraz ljubezni do obeh in prošnja za njuno posredovanje milosti našim družinam. Staršem ne ostane večkrat drugega sredstva kot molitev, prav tako tudi vsakemu od nas osebno. Ob Jezusu so se zbirali potrebni z vdihni prošnja in uslišal jih je. Zgodovina Cerkve je čas uspehov, preganjanja, trpljenja in neprestane molitve. Svojemu narodu v tujini in domovini zelo uspešno pomagamo z molitvijo, kateri nihče ne more zapreti meje. Vedimo: „Kdor v Boga zaupa, ne bo osramočen nikoli“.

Z zahvalno pesmijo in vedno močno „Marija, skozi življenje“ je bilo sklenjeno romanje k lurski Mariji, ki je bilo prava manifestacija našega slovenstva in krščanstva.

Mestrovičev večer v SKA

SKA je priredila kot svoj IV. kulturni večer: Mestrovičev večer, s katerim se je želela pokloniti petnajstletnici smrti velikega mojstra, obenem pa tudi spomniti se petletnice smrti prvega tajnika SKA umetnostnega zgodovinarja Marijana Marolta, ki je pred 24-timi leti priredil v okviru SKA razstavo tukaj hranjenih izvirnih Mestrovičevih del. Odprli je ta večer predsednik SKA dr. Tine Debeljak v lepo opremljeni dvorani, kjer je ob stenah bilo razstavljenih čez sto fotografij Mestrovičevih del. Poudaril je rast slovesa Mestroviča-umetnika, ki je zrasel preko razmer Hrvaške in Jugoslavije v umetnika evropske slave ter potem tudi ameriške in svetovne, kjer velja za enega največjih sodobnih kiparskih genijev. Nato je prišel na njegovo razmerje do Slovencev v času dunajskega šolanja, pa zagrebškega učenja mladih slovenskih umetnikov (Goršeta npr.) ter na njegovo zvezo s SKA preko njegove hčerke ge. Marice Mestrovičeve. Nato je prebral pismo tajnika M. Marolta mojstru v zahvalo za dovoljenje za razstavo pri SKA ter kot višek originalno pismo mojstra Mestroviča SKA, ki je vzbudil veliko odobravanje v dvorani. Ko je dal pokazati 12 skiptičnih podob najvažnejših Mestrovičevih stvaritev, je zaprosil gospo Marico Mestrovičovo, mojstrovo hčer, da poda svoje predavanje o Mestroviču-človeku.

Ga. Mestrovičeva je nato orisala življenje in delo svojega očeta z intimno čustvenostjo, toda na akademski višini in s stilistično dovršenostjo. Oris njegovega rojstva, kakor ga pozna iz babičinih ust, je naravnost legendarno-pičen in ga je hčerka tudi podala s pravo literarno nazornostjo. Z zavzetostjo smo sledili Mestrovičevi usodi seljaškega pastirčka, ki se je šolal ob prijaznosti redovnikov-frančiskanov in je s svojo prirodno nadarjenostjo prišel za kamnoseškega vajenca. Kot tak je vzbujal zanimanje ljudi, ki so ga poslali v šole in na akademijo na Dunaj. Do tedaj, ko je odšel na Dunaj, je nosil vedno le doma narejeno kmečko obleko. V lačnih dunajskih letih se je pridružil dunajski Secesiji in doživel s prvo razstavo velik uspeh. Njegovo mladostno delo Vrele življenja je odkupil dunajski bogataš in ga podaril Zagrebu, ki ga je postavil na javen trg. Od tedaj je rastele njegov sloves. Sledile so razstave v Parizu, kjer se je sprijaznil z Rodinom in kjer je še večkrat razstavljal, nato v Londonu in Rimu zlasti med prvo svetovno vojno, ko je sodeloval tudi pri Trumbićevem Jugoslovanskem narodnem odboru. Tedaj je delal na Vidovdanskem hramu (Kosovski hram), ki naj bi vseboval nad tisoč skulptur in jih je že par stotin dovršil. Zdjaj so raztresene po vseh muzejih sveta. Ta doba je bila doba nacionalne inspiracije, kateri je po vojni sledila religiozna, ki je dosegla

v vlogi služkinje Toinette. Njej se pozna, da ni novinka na odru in da je po pokojnem očetu podedovala lep igralski talent. Pokazala je v odlični meri tip prebrisane, zvijačne pa dobrohoteče družinske, ali bolje rečeno meščanske služkinje.

Arganovo hčer Angeliko je podala Mimi Kočar, ki je že po svojem mirnem in ljubeznivem značaju za tako vlogo usposobljena. Njena igra je bila pri-srčna, pa dostojanstvena.

Belina, Arganova žena, je bila dobro prikazana po Ivanki Kočarjevi. Benefoi, notar, je bil Andrej Keber, ki smo ga tokrat videli prvič na odru. S svojo mimiko in izgovarjavo si je osvojil gledalce in jih spravil v smeh. Ko bo izgubil nekoliko plašnosti, ki je začetnikom svojska, bo postal dober igralec.

Snubca Cleanta je dobro predstavil Frenk Klemenčič, ki je tudi začetnik, a je nastopil kot star igralec brez strahu in samozavestno.

Posrečena dvojica sta Diafoirus (oče) zdravnik — Mavric Kočar in Diafoirus (sin) snubec — Jože Oblak. Mavric Kočar je na odru že doma, ne pa tako Jože Oblak. V igri sta se dobro dopolnjevala. Podalo bi se pa obema malo več glasovne moči in jasne izgovarjave.

Mikavna je bila mala Arganova hči Louison, ki jo je otroško preprosto in prisrčno podala Cvetka Kopač. Tudi njej se pozna dediščina in bo postala zelo dobra igralka.

In končno še trije posrečeni tipi: Beralda, Arganovega brata je dobro upo-

višek v kapeli, dozidani v muzej v Kaštelama pri Splitu (znani Križani in le sorozi z Jezusovim življenjem, kar je bilo razstavljeno tudi v Ljubljani in je bil priobčen tudi v Domu in svetni!) Po opisu njegovega družinskega življenja v Zagrebu in dobe rektorata na Akademiji je prišla na opisovanje dobe med II. svetovno vojno, ko je bil oče a-retiran in blizu na tem, da ga ustrelje. Šele po intervenciji Vatikana in drugih se je rešil v Rim in je vojno preživel v zavodu sv. Jeronima. Šele z zavezniki se mu je odprta pot v Švico in v ZDA skupno z družino, kjer je imel službo profesorja za kiparstvo na univerzi v Siracuse v ZDA. Hčerka omenja nato Mestrovičev obisk Stjepincu v Kriščinu, pa sprejem na Brionih. Vsa svoja dela je še pred smrtjo notarsko zapustil „hrvaškemu narodu“, ne režimu, to pa zato, da bi se njegovo delo ne razgubilo po svetu (npr. v Rusijo). Ko mu je pred 15 leti umrl sin (imel je štiri otroke!), je od žalosti štirideset dni za njim tu-di on umrl, ko je delal še do zadnjega, do par ur pred smrtjo. Zdjaj ima dve galeriji v Jugoslaviji: v Splitu in v rojstnem mestu Vrpolju v Slavoniji, kjer sicer ni živel, pa mu je mesto hvaložno za njegovo rojstvo tam. — Z omembo, da je bil častni doktor 32 univerz in najvažnejših njegovih izdaj, je sklenila svoje izredno zanimivo in lepo podano predavanje.

RAMOS MEJIA

Spominski večer ob 10-letnici smrti župnika Janeza Kalana

V soboto 13. avgusta so se ramoški rojaki zbrali v Slomškovem domu, da počaste spomin pokojnega ramoškega dušnega pastirja Janeza Kalana. Večer je pripravil kulturni referat ob sodelovanju šolskega zbora in moškega zbora „Fante na vasi“. Uvodoma se je lic. Marjan Šifrer s pietetnimi besedami spomnil pokojnika in napovedal program, nakar je Marjan Šušteršič predvajal skiptične slike iz življenja in delovanja g. Janeza s spremnim besedilom Maksa Noseta. Šolski zborček tečaja Antona Martina Slomška pod vodstvom gđ. Anice Šemrov je nato s posebno prisrčnostjo zapel tri pesmice: Ko pride dan, Kje so moje rožice in Gozdčič je že zelen. Večino teh pevkov je pokojni g. Kalan še krstil, nocoj pa so mu zapeli v njegov spomin. Da je ramoška srenja in Slomškov dom to, kar danes je, je v veliki meri prav Kalanova zasluga; znal je zbrati in navdušiti ljudi. O tem je spregovoril njegov sodelavec iz tistih dni Janez Brula.

V zanosnem govoru je orisal lik pokojnega dušnega pastirja in njegovo delo med ramoškimi rojaki. „Fante na vasi“ so nato pod vodstvom Jožeta Malovrha z občutkom zapeli: Pojdem v Ruše, Gozdčič je že zelen in Kje je moj mili dom. S slovensko pesmijo, ki jo je pokojnik tako ljubil, se je tako zaključil spominski večer nanj. Drugi dan, v nedeljo 14. avgusta, je bila v Domu sv. maša za pokoj njegove duše; daroval jo je msgr. Anton Orehar, ki je v pridigi prikazal vlogo dušnega pastirja med verniki; naj zgled in delo pokojnika vodita tudi v bodoče božje ljudstvo, ki mu je bilo zaupano. Po maši pa je lepo število rojakov obiskalo pokojnikov grob in se z molitvijo in pesmijo spomnilo pokojnika.

SAN MARTIN

Sestanek Lige Žena-Mati

Dne 18. avgusta je imela Liga Žena Mati v San Martinu svoj redni sestanek, na katerem je imel zelo zanimivo predavanje lic. Vladimir Voršič o vti-sih, ki jih je dobil na svojem nedavnem potovanju po Evropi. Po predavanju se je razvil živahen razgovor. — Prihod-nji sestanek bo 21. septembra s predavanjem lic. Stanka Jerebiča.

dobil Marjan Kopač, ki je odra že dobro navajen in je zato siguren v nastopu, če si še glas okrepi, bo nekoč izvrsten igralec.

Fleurant, lekarnar — Marjan Pograjc in Argonov zdravnik Purgon — Tomaž Pavšer sta bila kar dobra krona posrečene komedije. Prav dobro sta branila vsak svoje interese in Tomaž Pavšer je ugajal po svoji vehementnosti. Igra bo samo pridobila, če se nekoliko pospeši tempo zlasti v dialogih.

Čestitamo mladim igralcem za lep uspeh in napredek ter za dve uri prijetnega in zelo zabavnega večera.

Vsa pohvala in čestitke tudi režiserju in scenografu Mihju Gaserju, ki je igralce odlično pripravil, sam naslikal lepo scenografijo in igralce oblekel v kostume, ki se prilagajajo dobi in ljudem, ki jih je Jean B. Molière ovekovetil v Namišljenem bolniku.

Za razsvetljavo in lučne efekte je poskrbel kakor vedno tudi tokrat Franci Gričar, delo šepetalk sta opravili Marija Dolinšek in Anka Golob.

Pristavska mladina pa naj s tem delom nadaljuje, saj je to ena od prelepih prilik, da si na ta način ohranja in bogati slovenski jezik, da ga lepo in čisto govori in s tem vzbuja in ohranja lepo materino govorico vsem drugim.

Igra bo ponovljena še v soboto 3. septembra ob 20. uri in v nedeljo 4. septembra ob 17. uri popoldne. Prirediteljem in obiskovalcem pa toplo priporočamo točnost.

pk.

SLOVENCI
PO SVETU

VENEZUELA

Društvo Sv. Cirila in Metoda

1. julija se je vršil redni občni zbor društva sv. Cirila in Metoda. Po podanih poročilih predsednika in blagajnika, so bile volitve novega odbora. Izvoljeni so bili naslednji odborniki: Boštjančič Anton, Kelbič Rudi, Brundula Albin, Iskra Vinko, Majer Alexander, Grile Janez. Na prvi seji si bodo izvoljeni odborniki razdelili odgovornosti v odboru.

Če gledamo na to skupino Slovencev, vključene v svojem društvu, moramo občudovati njihovo vztrajnost in poštvalnost. Šaj skupno delo terja leprestanje žrtve, materialnih in še bolj duhovnih in moralnih. Le tako je mogoče sožitje in delo med različnimi značajmi in mnenji.

Preteklo leto je društvo izboljšalo svoj "domek" na Junkito, kamor so člani radi zahajali. Tudi kulturnega dela ne smemo prezreti. Ob raznih prilikah smo videli nastop naših otrok, njihov pesem, rajanje in besedo. Tako n. pr. na Romanju, na Materinskem dnevu in t.d. Za to gre pač zahvala vsem staršem, zlasti pa še ge. Tončki, ki je nosila "težo dneva" pri tem. Zahvala in priznanje naj velja tudi vsem odbornikom, ki so poštvalno hodili na seje in načrtovali delo. To jim je priznal tudi občni zbor, ki jih je znova izvolil za novo poslovno dobo.

„Komunizem reši vsak problem.“
„Da. Rešitev pa ostane zmeraj problem.“

PO ŠPORTNEM SVETU

BOJAN KRIŽAJ je zmagal v prvem tekmovanju za pokal Andski Kandahar na Cerro Cathedral v Bariločah. Višinska razlika tega slaloma je bila 180 metrov, proga sama pa dolga 520 metrov s 63 vrstic v prvem teku ter s 56 v drugem. Križaj je progo presmučal v skupnem času 95,70 s, drugi je bil Argentinec Juan Angel Olivieri s 95,73 s, temu sta sledila Slovenca Mišo Magušar in Jože Kuralt, peti pa je evropski kandaharski zmagovalec 1977 Bolgar Peter Popangelov.

ROSEMARIE ACKERMANNOVA (NDR) je prva ženska, kateri je uspelo preskočiti višino 2 metrov. Na Olimpiadi v Münchenu je bila sedma, vendar ji takrat niso posvečali kakšne posebne pozornosti. Tudi letošnjo lahkoatletsko sezono je kar „slabo“ začela — preskočila je samo 180 cm.

JUGOSLOVANSKO nogometno prvenstvo se je letos začelo 14. avgusta. Ljubljanska Olimpija je v Beogradu s Partizanom izgubila 1:2, v drugi zvezni ligi pa sta se pomerila Maribor in novinec Rudar iz Velenja. Zmagali so preiskušeni Mariborčani, ampak le z 1:0.

Za dobrodelni sklad Zveze slov. mater in žena so darovali namesto cvetja na grob: \$ 5.000.—, ga. Mramor za gđc. Malči Mežan, \$ 5.000 N. N. Capital in 1.000 R. Mejia za g. inž. Gustav Zemanek, 3.000 N. N., Capital za g. Košička umrlega v domovini in ga. Milka Pezdirc 3.000 namesto cvetja na grob Marcelu Križu. Vsem dobrotnikom Bog povrni!

OBVESTILA

PETEK 2. septembra:

V Slovenski hiši ob 20.30 uprizoritev Willenpartove igre „Vnukinja“ v režiji Maksa Borštnika.

SOBOTA, 3. septembra:

V Slovenski hiši ob 17 in 20.30 uprizoritev Willenpartove igre „Vnukinja“ v režiji Maksa Borštnika.

SKAD vabi na likovna razstavo, ki bo ob 19.30 v mali dvorani Slovenske hiše. Vsi lepo vabljeni.

V SLOGI, Bm. Mitre 97, Ramos Mejia, ob 20. uri govori lic. Pavel Fajdiga: Sodbe zunanjega sveta o argentinskem gospodarstvu.

Na Pristavi v Castelarju veseloigra „Namišljeni bolnik“ v režiji Miha Gaserja. Začetek ob 19.30.

NEDELJA, 4. septembra:

Čajanka Zveze slov. mater in žena v Slovenski hiši ob 16. uri.

Počastitev spomina generala Leona Rupnika v Slovenski hiši ob 9.30.

Na Pristavi v Castelarju 7. mladinski dan.

PETEK, 9. septembra:

V Slovenski hiši peti kulturni večer SKA. Predava dr. M. Gogala: Vsebina evangelizacije.

SOBOTA, 10. septembra:

V Slomškovem domu DRUŽINSKI VEČER pri pogrnenih mizah. Pester kulturni program prične točno ob 20. Vstopnice v predprodaji. Vabi odsek Zveze slov. mater in žena — Slomškov dom.

NEDELJA, 11. septembra:

Mladinski dan v Našem domu v San Justu.

ZVEZA MATER IN ŽENA

SLOMŠKOV DOM

sobota, 10. septembra, ob 20:

DRUŽINSKI
VEČER

- Audiovizual iz življenja v Domu
- Pevski nastop: otrok (A. Šemrov) zbor mladenk (Anka Saveli-Gaser)
- Domača večerja in prosta zabava

Vstopnice v prodaji. Pričeli bomo točno.

IV. LIKOVNA
RAZSTAVA

3. septembra v Slovenski hiši
Pričetek ob 19.30.

4. septembra od 11 do 16 ure.
Prireja S. K. A. D.

Prof. dr. JUAN
JESUS BLASNIK

špecialist za ortopedijo
in travmatologijo

Marcelo T. de Alvear 1241, pta. baja
Capital Federal
Tel. 41-1413

Ordinira v torek, četrtek in soboto
od 17. do 20. Zahtevati določitev
ure na privatni telefon 628-4188.

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL
CASCANTE

Escribano Público
Cangallo 1642 Buenos Aires
Pta. baja, ofic. 2
T. E. 35-8827

PODRUŽNICE:

EZEIZA

Ruta 205 (nasproti postaje)
Tel. 295-1197

C. SPEGAZZINI

Av. 25 de Mayo 136

SAN JUSTO

Almafuerte 3230
(eno kvadro od občine)

V Slovenskem domu v San Martinu po maši roditeljski sestanek.

PETEK, 16. septembra:

SKAD vabi na zaključno debato seminarja o krščanskem socialnem nauku, preko okrožnice in koncila ob 20. uri v mali dvorani Slovenske hiše.

NEDELJA, 18. septembra:

V Slovenski vasi 26. mladinski dan.

SREDA, 21. septembra:

Sestanek Lige žena in mati v San Martinu ob 18.30 uri. Predaval bo lic. Stanko Jerebič.

SOBOTA, 24. septembra:

Proslava šolskih otrok v Slovenski hiši na čast škofu Antonu M. Slomšku, očetu slovenske šole.

SKAS — predavanje prof. dr. Milana Komarja v okviru študijskega ciklusa ob 16. uri v Slovenski hiši.

NEDELJA, 25. septembra:
Celodnevno praznovanje obletnice SLOMŠKOVEGA DOMA.

NEDELJA, 2. oktobra:

Na Pristavi kronanje podobe Marije Pomagaj.
Velika sanmartinska tombola.

SDO

SFZ

Slovenska vas

vabita vse na svoj

26. MLADINSKI DAN

18. SEPTEMBRA 1977

SDO - PRISTAVA - SFZ
VABITA NA7. MLADINSKI DAN
4. SEPTEMBRA, 1977.

s sledečim programom:

- 8.00 tekmovanje v odbojki in nogometu
- 11.15 dviganje zastav
- 11.30 sv. maša
- 12.30 kosilo
- 13.30 nadaljevanje športnih tekem
- 16.30 veseloigra „Namišljeni bolnik“ nato prosta zabava

Sodeluje WOODSTOCK
Vas pričakujemo!

Peti kulturni večer SKA

bo v petek 9. t. m. ob 20. uri v Slovenski hiši.

Predava dr. Mirko Gogala o evangelizaciji Cerkve v sodobnem svetu, drugi del: Vsebina evangelizacije.

Ivanka Oblak roj. Grum

K zadnjemu počitku smo jo položili v soboto 27. avgusta na pokopališče Villegas.

Zahvaljujemo se vsem velikoštevilnim darovalcem vencev, predvsem pa vsem, ki so nas v tem bolečem trenutku spremljali bodisi osebno ali pismeno. Iskrena zahvala tudi č. gg. duhovnikom za molitve ob krsti, posebno župniku č. g. dr. Alojziju Starcu za pogrebno mašo.

Priporočamo jo v molitev in blag spomin.

Zalujoči:

Ivanka por. Malovrh in Zalka por.

Jakoš, hčeri z družinama.

Feliks, Ciril in Tone, sinovi z družinami v imenu ostalega sorodstva.

Buenos Aires, Vrbjenje, Gornji Ig, Ljubljana, Bevke,
Gora Vagovka, Strahomer in Zaklanec.

Slovensko gledališče Buenos Aires

MARJAN WILLEMPART

VNUKINJA

igra v 3 dejanjih

REŽISER: MAKŠ BORŠTNIK

petek, 2. septembra ob 20.30

sobota, 3. septembra ob 17; za dijake znižana cena

sobota, 3. septembra ob 20.30

Začetek točno ob napovedani uri

Dvorana Slovenske hiše, Ramón Falcón 4158, Bs. Aires
Vstopnice v predprodaji v Dušnopastirski pisarni

SDO - PRISTAVA - SFZ

vabita na veseloigro

"Namišljeni bolnik"

Avtor: Jean B. Molière

Režija: Miha Gaser

V soboto, 3. septembra, ob 19.30 uri

V nedeljo, 4. septembra, ob 17. uri

Pričakujemo vas!

Odlično se boste zabavali!

Vabimo vse slovenske protikomunistične borce na počastitev spomina

Generala Leona Rupnika,
dr. Lovra Hacina in soborcev

ob 31-letnici njihove nasilne smrti

v nedeljo, 4. septembra 1977 v Slovenski hiši

ob 9.30 sv. maša zadušnica

po sv. maši pred spomenikom junakov molitve
in spominska beseda.

KREDITNA ZADRUGA "SLOGA" z. z. o. z.

Bm. Mitre 97

Ramos Mejia

II. GOSPODARSKO-PROSVETNI VEČER

lic. Pavle Fajdiga

Sodbe zunanjega sveta o argentinskem gospodarstvu

V soboto, 3. septembra, ob 20. uri v zadruginih prostorih.

Lepo vabljeni!

OSREDNJA HIŠA:

LOMAS DE ZAMORA

Av. Hipólito Yrigoyen 8854/62

Tel.: 243-2291

(med Boedo in Sáenz)

Vse za dom

— Pohištvo

— Dekoracije